

Aiguafreda escalfa un mandat força tranquil

La revifalla d'una urbanització dels setanta amenaça un dels paratges més preservats del litoral

Format per tres grups polítics, l'equip de govern ha estat capaç d'arribar a acords per mantenir la legislatura

Es valora positivament la recollida d'escombraries porta a porta, però hi ha queixes sobre el servei del Consell Comarcal

La partida de participació ciutadana ha executat un 80% dels 65 projectes d'inversió presentats pels veïns

Hi ha un alcalde que diu que, si fos per ell, allà, en aquella bonica cala prou preservada del litoral català, no s'hi aixecaria ni una casa més, però que, com a responsable de l'administració, ha de defensar els interessos dels que tenen dret a construir en sòl urbà consolidat; en cas contrari –assegura–, les indemnitzacions podrien arribar a sumes exorbitants i inassumibles per a la hisenda local. I hi ha una plataforma integrada per un nombre creixent d'ecologistes i veïns de diversos orígens i de diverses sensibilitats polítiques que no donen crèdit a aquesta disjuntiva i reclamen a l'Ajuntament (i a la Generalitat) compromís i coratge per impedir la destrucció del singular paratge amenaçat –com molts altres punts de la Costa Brava– per la nova febre especulativa del totxo. El futur de la cala d'Aiguafreda de Begur –en concret, el revifament d'una urbanització planejada als anys setanta– ha entrat amb molta força en la campanya i serà, sense cap mena de dubte, el tema central del que queda de legislatura i de la que ve.

Més endavant tornarem a aquesta complexa qüestió que està trasbalsant un mandat municipal caracteritzat en general per una relativa calma (si es compara amb la bel·licositat d'altres etapes) i per l'entesa duradora dels grups governants: Junts per Begur i Esclanyà-ERC, encapçalat per Joan Manel Loureiro (3 regidors); el Bloc Municipal, liderat per Marià Renart (3 regidors), i el PSC, amb Francesc Pilsà com a únic representant. El 2015, l'acord entre les tres formacions va portar Loureiro a l'alcaldia i va deixar a l'oposició Joan Català (CiU, 4 regidors), batlle del 2007 al 2015 i edil des del 1987, el qual no es presentarà als comicis del 2019. El cas és que llavors es va iniciar una nova etapa en la correlació de forces a l'Ajuntament, que sempre havia estat presidit per majories. Per primera vegada va caldre pactar, i això comporta, segons Loureiro, disposició a escoltar les raons dels altres, competència per argumentar la pròpia visió dels temes, esperit de diàleg i molta paciència. “No ha estat fàcil, però ens hem mantingut força units. I si s'han produït moments de tensió, han estat deguts a afers aliens al poble i els hem resolt, perquè el nostre primer deure és amb la gent de Begur”, remarca. Així mateix, agraeix “l'oposició educada” per part de CiU en aquest període que ja s'esgota. I s'esgota amb una economia sanejada que posa de manifest el bon funcionament de la gestió: el 2017 s'ha tancat amb un romanent de tresoreria de 6,35 milions d'euros i un nivell d'endeutament del 13,48%.

Els moments tensos han estat causats pel fet que, en un equip de govern amb majoria independentista, hi figuri un regidor del PSC, Francesc Pilsà, que diu que és molt conscient que Loureiro ha rebut pressions per prescindir d'ell i no les ha acceptat: “El respecte entre nosaltres i la fidelitat al projecte comú han estat per sobre de tot i hem treballat junts fins al final”, certifica Pilsà, que s'autoanomena –amb sana ironia– el regidor del desempat dins del grup de 3+3+1. Com a tercer tinent d'alcalde i responsable de Platges, Obres i Manteniment, ha tirat endavant la pavimentació d'una vintena de carrers i vials i s'ha proposat l'eliminació de les barreres

arquitectòniques, així com diverses millores als cementiris de Begur i Esclanyà, una iniciativa que incideix fortament en la qualitat de vida dels veïns i que s'haurà de completar en el pròxim mandat, per al qual té intenció de presentar-se de nou pel PSC. (Malgrat diversos intents, no ha estat possible contactar amb el primer tinent d'alcalde, Marià Renart.)

Loureiro recorda bé la seva dimissió com a regidor convergent i segon tinent d'alcalde a les acaballes del mandat anterior. El principal motiu? Defensava una gestió més activa i innovadora, i finalment ha tingut l'oportunitat de posar-la en pràctica, ja que ERC li va oferir llibertat per elaborar el programa, i els pactes postelectorals han estat sòlids. Es refereix a la promoció econòmica, al turisme, a la cultura i a la tasca de les entitats locals, molt actives en un municipi de gairebé 4.000 habitants que a l'estiu n'assumeix més de 20.000 i que té un considerable patrimoni històric i paisatgístic. "Hem dinamitzat espais culturals i esportius: el Casino, les escoles velles, la biblioteca, la sala d'exposicions, el cinema, el festival de música, la Fira d'Indians... Hem condicionat el Mas d'en Pinc (on la bailaora Carmen Amaya va passar els últims dies de la seva vida) com a seu de l'àrea de Medi Ambient i de les entitats locals. Actualment hi ha més activitats que mai destinades a la gent que viu a Begur tot l'any", diu. Insisteix en el gran paper que tenen les associacions: "Són els ulls de l'Ajuntament, ens indiquen les mancances que hi ha i proposen solucions." Destaca la posada en marxa d'una partida de participació ciutadana per tal que els veïns exposin idees per decidir què és millor per al poble. Una convocatòria que considera d'èxit: 65 projectes d'inversió presentats en la primera edició (un 80% s'han executat). Es mostra satisfet dels resultats de la recollida selectiva d'escombraries porta a porta i, en canvi, deplora el "servei deficient" que presta el Consell Comarcal del Baix Empordà amb relació a la recollida que li correspon en les àrees d'aportació.

Amb vista a la pròxima legislatura, a Loureiro li agradaria treballar en un nou pla d'ordenació urbanística municipal (POUM) i aprovar unes ordenances que els fessin "més efectius per evitar errades en l'àmbit de la construcció". Bona falta deu fer, perquè justament aquest municipi, que ha demostrat una curosa apreciació envers el seu patrimoni cultural tangible (castell medieval, torres de defensa, cases indígenes, nucli romànic d'Esclanyà...) i intangible (la presència evocada en suggestius plafons, entre molts altres, del poeta Vinyoli inspirant-se a Can Pallí i de l'actriu Liz Taylor intentant que els habitants de Cabeza de Lobo no es cruspeixin –simbòlicament, s'entén– el Sebastian de Suddenly, last summer...), està rebent un atac en la línia de flotació d'un altre dels seus valors més característics: l'entorn paisatgístic, amenaçat per l'edificació d'uns 260 xalets i tres hotels en una àrea de 70 hectàrees al voltant de la cala d'Aiguafreda, tal com està denunciant des de fa uns tres mesos la Plataforma Salvem Aiguafreda, integrada a SOS Costa Brava, que canalitza la lluita contra la reactivació, al litoral gironí, de més de 20 plans urbanístics originats als anys setanta o vuitanta del segle passat.

L'alcalde en minimitza l'impacte i no es pronuncia sobre el nombre exacte de cases ni sobre el volum de sostre que es podria construir segons el projecte, que ja ha estat aprovat inicialment per l'Ajuntament. Sí que parla d'una quantitat que oscil·la entre les 160 i les 180 parcel·les, i assegura que es tindran en compte els informes d'impacte mediambiental i paisatgístic abans de donar el vistiplau definitiu i enviar l'expedient a Urbanisme, que serà el que tindrà l'última paraula. Diu també que Begur no necessita més urbanitzacions, que són costoses de mantenir, però es pregunta què pot fer una administració local quan hi ha uns drets adquirits pels propietaris: "La Generalitat marca les pautes i, si s'opta per desclassificar el sòl i que passi a ser no urbanitzable, cal disposar de recursos per assumir les indemnitzacions que se'n derivaran." Precisament abans-d'ahir, el secretari d'Hàbitat Urbà i Territori, Agustí Serra, va anunciar un pla director urbanístic al litoral de les comarques gironines per revisar sectors de sòl urbanitzable procedents d'antics planejaments i posar fi a les "barbaritats comeses anys enrere". En espera de concreció, és just que ens preguntem si aquest pla representarà una oportunitat per a l'última cala relativament verge de Begur. En termes generals, semblaria que la mobilització ciutadana està tenint efecte, tal com valora Arturo Frediani, membre de la Plataforma Salvem Aiguafreda. Frediani, arquitecte sensibilitzat amb la preservació del medi ambient, lamenta que quan l'economia s'anima es tornin a cometre els

mateixos errors del passat: omplir de formigó i totxo el paisatge, d'acord amb una cultura expansivament depredadora i insostenible en tots els sentits. Anuncia que des de la plataforma faran campanya contra "aquest fòssil de l'etapa franquista ressuscitat" per conscienciar els habitants de Begur que la urbanització "serveix interessos privats que no beneficien el poble; al contrari: destrueixen un dels seus patrimonis més emblemàtics".

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 06-10-2018, Pàgina 28

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/politica/article/17-politica/1479790-aiguafreda-escalfa-un-mandat-forca-tranquil.html>